

Fehér rózsa

EOIN
DEMPSEY

A második világháború árnyékában két idegen számára a legnagyobb kockázat egymásban megbízni...

1943 decembere. Hitler hatalomra kerülése előtt a Gerber-család nyári lakja visszhangzott a nevetéstől. Most, hogy mély hótakaró borítja a Fekete-erdőt, a német, másként gondolkodó Franka Gerber egyedül van, és úgy érzi, kilátástalan az élete. A hazájában tomboló fanatizmus és brutalitás miatt elveszítette édesapját és öccsét, így már nincs miért élnie.

Egy nap talál egy eszméletlen pilótát a hóban, aki Luftwaffe-egyenruhát visel, és az ejtőernyője libeg a szélben. Franka nem akarja, hogy a férfi meghaljon, így elviszi a családját mindentől távol lévő faházába - annak ellenére, hogy gyűlöli a rezsimit, amit a katona képvisel. De amikor kiderül, hogy nem az, akinek tűnik, a nő versenyfutásba kezd az idővel, hogy kiderítse a pilóta személyazonosságát. Miközben nyomukban a Gestapo, vajon megbízhatnak-e egymásban annyira, hogy erőiket egyesítve végrehajtsanak egy küldetést - ami pedig nemcsak a háború kimenetelét, de az életüket is örökre megváltoztatja?

EOIN DEMPSEY

Az írországi Dublinban született. Mikor felnőtt, elköltözött Philadelphiába. Most is itt él csodálatos feleségével, valamint két fiával. Az első regénye, a Rebecca nyomában - Háború és szerelem nagy sikert aratott, valamint az Amazon tíz legnagyobb példányszámban eladott könyve között volt.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.facebook.com/DreamValogatás

www.eoindempseybooks.com

„Jól kidolgozott és összeszedett könyv. Már az első oldaltól kezdve lebilincselő. A bátorságról és az együttérzésről szól, ami nem hagyja nyugodni az olvasót.”

Amazon

„Rengeteg mindent lehet dicsérni Eoin Dempsey regényében, de számomra a költői egyszerűsége az, ami kiemeli a háborús művek közül. Nincs rengeteg szereplő, nem ível át kontinenseken, és nem kíséri végig a háborút. Egy fiatal férfiről és egy fiatal nőről szól, és a merészségükről, valamint arról, hogy megpróbálják megváltoztatni a háború kimenetelét. Érzelmes, feszült, és ügyesen megírt könyv. A bátorság, a könyörület és a szerelem csodálatos története.”

Goodreds

„Ez a könyv részben lírikus költemény, részben pedig nyugtalanító történelmi lecke, ami az elejétől a végéig rabul ejti az olvasót.”

Barnes&Noble

„Eoin Dempsey második világháborús könyve nem megy ki az ember fejéből, egyszerűen lehetetlen. A cselekmény helyszíne részletesen kidolgozott, és a szereplők szinte életre kelnek.”

The Book Lover's Boudoir

„Egy különleges történet a hősiességről és a megváltásról, amely egy finoman, mégis elevenen megírt könyv.”

Bookwormex

EOIN
DEMPSEY

*Fehér
rózsa*

— részlet —

1. FEJEZET

Fekete-erdő, Délnyugat-Németország, 1943 tele

Ez a hely megfelelőnek tűnt arra, hogy itt haljon meg. Errefelé valaha ismerte az összes mezőt, fát és minden völgyet, a szikláknak nevük volt, a találkahelyeket pedig olyan titkos nyelveken írták le, melyeket a felnőttek nem értettek. A nyári napsütésben fényes acélként csillogtak a hegyvidéken zubogó források. Itt egykor biztonságban érezte magát. De mostanra mintha ezt a helyet is megmérgezték volna, minden szépséget és tisztaságot kiöltek belőle.

Ameddig csak ellátott, a földet vastag hóréteg borította. A lány behunyta a szemét, és megállt néhány pillanatra. Kísértetiesen süvített a szél, zizegtek a hófödte ágak – hallotta szapora lélegzetvétélét és szívverését. Fenyegetően tornyosult fölé az éjszakai égbolt. Amikor továbbindult, ismét hallotta, ahogy a lába alatt ropog a hó. Hol a legjobb elvégezni az ilyesmit? Ki fogja megtalálni? Azt nem bírná elviselni, ha hóban játszó gyerekek bukkannának a holttestére. Talán legjobb lenne visszafordulni, hogy legalább még egy napig megkönnyörüljön magán. Egy könnycsepp jelent meg a szemé sarkában, és legördült a dermedt arcbrón. Továbbment.

Egyre sűrűbben hullott a hó, ezért megigazította a sálját, hogy befedje az arcát. Talán az elemek végeznek majd vele. Ez a vég illene hozzá a legjobban – visszatérne a ter-

mészethez, amit annyira szeretett. Egyáltalán miért gyalogol még? Mit nyer azzal, hogy csak bolyong ebben a nagy hóban? Hiszen eljött az idő, hogy megtegye – hogy véget vessen a szenvedésnek. Benyúlt a zsebébe, és a kesztyűjén át is érezte az apja régi revolverének hideg fémjét.

Nem, még nem. Továbbment. Soha többé nem fogja látni a faházat. Bár ami azt illeti, mást se nagyon. Sosem fogja megtudni, hogyan végződött a háború, és nem fogja látni, ahogy elbuknak a nemzetiszocialisták – ahogy azt sem, ahogy bíróság elé állítják azt az őrültet. Hansra gondolt: a szép arcára, a szemében tükröződő igazságra és a szívében lakozó, hihetetlen nagy bátorságra. Még csak esélye sem volt arra, hogy még egyszer, utoljára megölelje, hogy megmondja neki: csak miatta hitt abban, hogy még létezhet szerelem ebben a groteszk világban. Levágták a fejét, és a teste mellé dobták a koporsóba, majd eltemették a húga és a legjobb barátja mellé.

Továbbra is havazott, de ő nem állt meg: felért a domb tetejére, az erdő fái tőle balra törtek az ég felé. A szeme hozzászokott a sötétséghez, és valamin megakadt a tekintete: egy buckán a hóban, körülbelül kétszáz méternyire. A ropogós fehérségben egy test hevert összekuporodva, mint egy rongycsomó. Nem vezettek hozzá lábnyomok. Nem mozgott, de a még mindig rajta lévő ejtőernyő megremegett a szélben, és a havat nyalogatta, mint valami szomjas állat. A lány ösztönösen körbenézett, pedig napok óta egy lelket sem látott. Óvatosan ment előre, a beléivódott félelem miatt minden árnyat és szélsusogást halálos fenyegetésnek vélt. De nem volt ott semmi és senki.

Egyre jobban belepte a hó a férfi testét, szinte alig látszott ki valami a fehér réteg alól. A szeme csukva volt. Letörölte a férfi arcáról a havat, és kitapintotta a pulzusát. A nyakán, a bőrön át látszott, hogy ver a szíve. Jégfehér leheletpamacsok pöfögtek ki a száján, de a szeme továbbra is csukva ma-

radt. A lány visszahúzta a kezét, és kétségbeesetten nézett körül, segítség után kutatva. Teljesen egyedül volt. A legközelebbi ház az övé volt – a faház, amit az apja hagyott rá –, de addig is majdnem három kilométert kellene gyalogolni. A legközelebbi falu legalább tíz kilométerre van, vagy talán annál is messzebb – ilyen időben pedig még akkor is lehetetlen lenne eljutni oda, ha a férfi nem eszméletlen. Letörölte a havat a mellkasáról: Luftwaffe-egyenruha bukkant elő, századosi rangjelzéssel. Hát persze! Ő is közéjük tartozik, a szörnyetegek közé, akik tönkretették az országot, és elvettek tőle mindenkit, akit valaha szeretett. Ki tudná meg, ha hagyná meghalni? Egyszerűen itt kellene hagynia. Hamarosan mind a ketten meghalnak, és soha, senki nem fogja megtudni. Mindössze további két holttest a hóban: csepp a tengerben. Néhány lépéssel odébb vonszolta magát. A lába megállt, és akkor, mielőtt felfogta volna, hogy már döntött, ismét a férfi fölé hajolt.

Megpaskolta az arcát, szólongatta. Felhúzta a szemhéját, de erre csak gyenge nyöszörgés volt a válasz. A Luftwaffe-századost a rajta lévő hátizsákja támasztotta meg, a feje hátradöntve, a két karja kitarva. Magas volt, legalább száznyolcvan centi, ha nem több, a súlya pedig minimum a duplája az övének. Belemart a rémület, amikor arra gondolt, hogy képtelen visszavinni a férfit a faházba. Ez lehetetlen! Mégis megpróbálta fölemelni, de csak néhány centire sikerült: a lába megadta magát, a férfi pedig visszazuhant a hóba. Legalább huszonöt kiló lehet a hátizsákja, az ejtőernyő pedig még öt. Az most rajta is maradhat, de a hátizsákot le kell vennie. Néhány másodpercnyi ügyetlen próbálkozást követően sikerült kifűznie a szíjakat, és kihúzta a férfi alól a hátizsákot, mire ő tompa puffanással a hóba zuhant.

A lány oldalra tette a hátizsákot, és felpillantott az égre. Egyre sűrűbben hullott a hó. Nem sok idejük maradt. Ismét ellenőrizte a férfi pulzusát. Még mindig erős volt – de

meddig? Ösztönösen a férfi zubbonyzsebébe nyúlt, és kivette a személyazonosságát igazoló okmányait. Werner Graf a neve. Berlinből jött. A tárcájában még volt egy kép egy nőről, akit a feleségének vélt: a két mosolygó kislányával pózolt, ők körülbelül három- és ötévesek lehettek. A férfi huszonkilenc éves – három évvel idősebb nála. Nagy sóhajlás tört elő a tüdejéből, miközben felállt, és megnézte Werner Grafot. Azt tanulta, hogyan kell másoknak segíteni, és valaha ez is volt a munkája. Ez volt ő korábban – és ismét ez lehet, még ha csak néhány órára is. Visszatette a papírokat a férfi zsebébe, majd ismét mögé ment. A hóna alá nyúlt, és minden cseppnyi erejét összeszedve megemelte. A férfi felsőteste megmozdult, de a lábát foglyul ejtette a hó: amikor kiszabadult, hangosan felnyögött fájdalmában. A szeme még mindig csukva volt. A lány lefektette, és a lábához ment, hogy megvizsgálja. A nadrágja szétszakadt, és majdnem visszarántotta a kezét, amikor megérezte a bőrnek nyomódó, törött csontokat. A férfi mindkét lába el volt törve térd alatt. A sípcsont mindenképp, de talán még a szárcapocscsont is. Idővel majd összefornak, ha megfelelően rögzítik őket, de jelen pillanatban kizárt, hogy ez az ember gyalogolni tudna.

Talán jobb lenne, ha hagyná, hogy álmában eszméletét veszítse, és meghaljon itt a hóban. A hátizsákjához ment, és kinyitotta: több váltás ruhát, és további papírokat talált benne, ezeket félretette. Legalul gyufára, élelemre, vízre, hálósákra és két pisztolyra bukkant. Elgondolkodott, hogy egy Luftwaffe-pilótánál vajon miért vannak efféle holmik. Két pisztoly? Talán ledobták az olaszországi ellenséges vonalak mögé – de az több száz kilométerre van innen. Nem maradt sok ideje. De ha továbbra is kérdésekre fecserli el, akkor Werner Grafnak ez az életébe kerül. A feleségére és a lányaira gondolt, akik nem tehettek azokról a bűnökről, amiket a férfi a Birodalom nevében követett el.

Nála viszont nem sok minden volt – csak a töltött revolver. Korábban úgy gondolta, hogy ma este csak ennyire lesz szüksége.

Eszébe jutottak ifjúsága havas telei, az az időszak, amit épp ezen a mezőn töltött. Csak néhány száz méterre volt tőle az erdő széle, melyet korábban elkerült, Werner Grafot pedig mindössze ennyi választotta el a haláltól. Ha ott ért volna földet, soha nem találja meg – még akkor sem, ha a férfi túléli a zuhanást. Kivette a hálósákat a hátizsákból, kicipzárta, majd kiterítette elé, és az arcához hajolt:

– Nagyon remélem, hogy érdemes vagy arra, hogy megmentselek – suttogta. – A feleségedért és a lányaidért teszem.

A mező valójában egy fennsík volt, a fák a dombról a völgy felé vezettek. A tűlevelűeket legalább három méternyi hó borította. Beletelt egy-két percbe, mire odaért a fákhoz. Leguggolt és ásni kezdett. Porhanyós volt a hó, így gyorsan haladt. Senki sem jött. Egy hóba vájt odú az egyetlen esélyük, hogy túléljék az éjszakát. Ha megmentette a férfi életét, majd töprenghet azon, hogy miként vessen véget a sajátjának.

Odament hozzá, és megvizsgálta: még életben volt. Apró fény lobbant fel a lányban, mint egy távoli gyertya egy sötét üregben. Visszament a lyukhoz, és csak az ásásra koncentrált: egyszerre csak egy marékkal. Azzal nem foglalkozott, hogy miként viszi majd oda a férfit. Újabb húsz perc elteltével már elég nagy volt az odú. Bemászott, és a testével elsimította a havat. A kezével peremet csinált, majd egy kintről hozott, hosszú ággal szellőzőnyílást fúrt a tetőbe.

Visszament oda, ahol Werner feküdt, és a hátizsákat, valamint a hálósákat átvitte az odúhoz. A mélyedés épp csak elég hosszú volt ahhoz, hogy a férfi lefeküdjön, de felülni is fel tudott benne. Ez megteszi. Visszament hozzá. Biztos elmúlt már éjfél. A reggel viszonylagos biztonsága mintha még évekre lett volna. Az odúnál messzebb semmiképp sem

tudja vinni, amíg el nem ül a hóvihar. Megfogta az ejtőernyő nejlóját, ami még mindig a Werner vállán lévő szíjhoz volt erősítve, és megrántotta. A férfi arca csúnya grimaszba rándult a fájdalomtól, amikor a teste siklani kezdett a havon. Ismét megragadta az ejtőernyőt, és olyan erősen megrántotta, ahogy csak tudta. Összerogyott, de még így is két méteren át vonszolta. Talán menni fog! Remény gyulladt benne, meggyötört testében szétáradt az adrenalin. Újra és újra ráncigálni kezdte a testet. Húsz percbe telt. A vastag kendője és kabátja alatt verejtékben fürdött, de elérték a hóba vájt odú peremét. Mintha egy emberöltő óta nem járta volna át ehhez hasonló, diadalmas érzés. Talán azóta, hogy elkészültek a Fehér Rózsa első röplapjai, amikor teljesen eluralkodott rajtuk az izgalom, hogy kiállnak a jóért, amikor egy generáció óta először tűnt elérhetőnek egy szebb jövő a német nép számára.

Werner Graf még mindig eszméletlen volt. Semmi sem fogja felébreszteni. Ma este nem. Az hajtotta előre, hogy a férfi majd kinyitja a szemét. Már nem számított, hogy kicsoda: csak egy ember volt, aki még mindig él. Néhány másodpercig pihent, majd letolta az odúba vezető lejtőn, amit ő alakított ki. A férfi ismét felnyögött: visszataszítóan recsegetek a csontok a lábában, miközben letolta.

A fölénk boruló, sötét égboltból még mindig szállingózott a hó, a süvöltő szél pedig egy mohó farkas üvöltését idézte. Az odúban világos lett, amikor meggyújtotta a férfi hátizsákjából kivett gyufát. Korábban még nem is igazán nézte meg. Csak egy sebesült test volt számára, nem pedig egy férfi. Jóképű volt, borostás, barna haját pedig rövidre vágták. Elfújta a gyufát, és a hálósákért nyúlt, hogy betakarja vele az idegent. Mellé feküdt, így hallotta a gyenge légzését, valamint a mellkasában a tompa szívdobogását. Szükségük lesz egymás testének melegére, hogy túléljék az éjszakát. Átkarolta. Azóta nem ért így egy férfihoz, hogy

Hans tíz hónapja meghalt. A kimerültségtől mély álomba zuhant.

Megrázkódott a kiáltásra, ami kirángatta a menekvést nyújtó álomból. Eltartott néhány másodpercig, mire rájött, hogy hol van és mi történik. Az odú sötétsége eltompította az érzékeit, amíg ki nem lesett a feje fölötti nyíláson. Most már látszott a hold fénye. A férfi feje oldalra billent. A teste még mindig meleg volt. Álmodott. Visszaült mellé, párnának használva a kezét. Már épp lecsukódott volna a szeme, amikor a férfi ismét felordított.

– Ne, kérem ne! Hagyja abba!

A lányban meghűlt a vér. Amit mondott, azt össze sem lehetett téveszteni: a férfi angolul beszélt.

2. FEJEZET

Még nem világosodott. Továbbra is ott feküdt az idegen mellett, bárki is volt. A férfi mellkasa a lélegzetvételével azonos ritmusban tágult, ami most már sokkal erősebbé vált. Már megmentette, de vajon milyen sors vár rá? Próbálta meggyőzni magát, hogy a az idegen valóban Werner Graf. De hát hogy lehetne ő? Milyen Luftwaffe-tiszt az, aki álmában angolul kiabál? Ő maga ugyan egyáltalán nem beszélt folyékonyan angolul, de felismerte az angol szavak egyenletes ritmusát. Nem volt nehéz. Ki ez az ember, és mi történe vele, ha feladná a helyi rendőrségen? Ez egyenlő lenne azzal, mintha a Gestapo kezére adná. Luftwaffe-egyenruha van rajta. Ha angol vagy amerikai, akkor semmi kétség, hogy kémként bánnának vele, és kivégeznék. Ő viszont előbb halna meg, mint hogy segítsen a helyi Gestapónak fokozni a terrort. Most akkor mit tegyen?

Felemelkedett a férfi testéről, és kipréselte magát a hóba vajt odúból. Fedetlen arcába vágott a jéghideg levegő, és szinte folyadéknak érezte, amikor beszívta. Már elállt a havazás. Olyan volt, mintha leszedték volna a foltos terítőt: a felhők eltűntek, és a tintafekete égen előbukkantak a vi-

lágító csillagok. A szél is alábbhagyott, már csak finoman csiklandozta a faágakat. Minden más mozdulatlan volt.

Mi történe, ha itt hagyná a férfit? Vajon felébredne? Vajon képes lenne kibújni az odúból, miután magához tért? A mező, melyen keresztülvonszolta, most már sima volt és gyönyörű. Bárki elmehetett mellettük anélkül, hogy tudta volna, ott vannak. De közeledett a reggel. Itt fent el voltak zárva a külvilágtól. Errefelé ritkán járnak az emberek, de korántsem lehet kizárni ezt az eshetőséget. Úgy becsülte, hogy legalább még három órája van addig, hogy az alacsonyan járó téli nap a látóhatár széle fölé bukácsolva bevilágítsa az erdőt – csak három óra, és azután már észrevehetik őket. Egy sífutó véletlenül rájuk bukkanhat, miközben a hóban evickélnek előre, és innentől már nem az ő kezükben van a döntés.

Ez az ember a Gestapo áldozata lesz, mert néhány idegen erre a döntésre jut. Mindig könnyebb a Gestapo mellé állni: az állampolgárokat ezért megjutalmazták, ellenkező esetben viszont börtönbe vetik. Szinte természetfeletti erőre volt szükség ahhoz, hogy valaki ne teljesítse a Gestapo parancsát. Ebben rejlett a rendszerük zsenialitása: szinte elképzelhetetlenül hatalmas erőre volt szüksége az embernek ahhoz, hogy tisztességesen cselekedjen. Ha valaki nem jelentette fel a szomszédjait, az ugyanolyan veszélyes volt, mint az antiszociális viselkedés, ami úgy érdekelte a Gestapót. Ez azt jelentette, hogy mindenhol vannak kémeik. Azt is jelentette, hogy a „német fürkészás” – egy gyors, lopott pillantás, hogy senki sem figyel-e – most már a mindennapok részévé vált.

Ismét kísérteni kezdte a korábbi terve. Arra számított, hogy a holttestét másnap találják majd meg – így akarta. Az erdő sűrűjébe is bemehetett volna, ahol hónapokig senki sem bukkant volna rá, ahol a csontjairól lemállott volna a hús, hogy csak a csontváza fehérjét találhassák meg. Úgy tűnt, most már nem nagyon van más választása, mint fel-

hagyni az efféle tervekkel, és megmenteni ezt az embert. Ha itt hagyja ebben az odúban, akkor meghal. Ha feladja, meghal. Neki pedig azzal a tudattal kellene tovább élnie, hogy támogatta a Gestapót és az általuk képviselt rezsimet a beteges céljaik elérésben. Ha hajnalig várna, akkor esetleg találkozhatna valakivel, aki kényszeríténé, így a férfi meghalna, és vele együtt talán ő is. Úgy tűnt, hogy egyáltalán nincs választása.

A hó már befedte az idevezető lábnyomait, de ő ismerte ezeket a dombokat és mezőket – akár be voltak havazva, akár nem. Elindult visszafelé a házhoz. Több mint egy óráig tart majd, mire odaér, és ugyanennyi időbe kerül majd visszajönni a férfihoz. Vajon kém? Vagy szökött hadifogoly? De ha hadifogoly, akkor miért ugrott ki egy repülőből Németország fölött? Lehet, hogy lelőtték a gépét, vagy valami műszaki hiba miatt kellett kiugrania? Különben mit keresne itt a hegyvidék közepén? Freiburg innen mindössze körülbelül tizenöt kilométerre van. Lehet, hogy a szél eltérítette a menetiránytól. De nem hallott korábban repülőt, és idefelé jövet sem látott légvédelmi tüzet az égen. Egyre gyakoribbak voltak a bombázások. Még itt is. A bombázás felidézte az apja emlékét, és nem sokkal később a fájdalmat is, ami ide űzte a pisztolyával a zsebében – de hirtelen eszébe jutott a férfi a hóba vájt üregben, és ez megszaportotta a lépteit.

Lement a domboldalra, amelyen rábukkant a férfira, majd visszament az idevezető úton, és nem sokkal később már nem is látta a hóba vájt odút, ahogy a fát sem, ami alá ásta.

– Ha valamit nem tudsz befolyásolni, akkor próbálj meg nem aggódni miatta – mondta ki hangosan.

Jó érzés volt hallani a gondolatait, már-már úgy érezte, mintha ott lenne vele valaki, és nem egyedül próbálná megmenti ennek az embernek az életét.

– Mit csinálsz? – kérdezte. – Miért foglalkozol ezzel az emberrel, akit nem is ismersz? – Úgy törtek elő belőle a szavak, mintha valaki más mondta volna ki őket.

Már majdnem teljesen kimerült, amikor meglátta a faházat. Az ajtó nem volt bezárva, így hát benyomta. Bár úgy gondolta, hogy soha többé nem jön vissza ide, mégis makulátlan tiszta állapotban hagyta maga mögött – ajándéku azoknak, akik majd megtalálják. Levetette a hócipőjét, és az ajtónál hagyta, amikor bement. A kesztyűjét is lehúzta, mielőtt a közeli asztalon heverő gyufával kezdett volna matatni. A helyiséget bevilágította a meggyújtott gyertya fénye, és egy pillanatra meglátta magát a tükörben, de aztán gyorsan elkapta a tekintetét. Nem kívánt szembesülni a saját tükröképével. A kandallóban már kialudtak az előző esti tűz izzó fadarabjai. A tűzifa odakint, hátul volt. Ez a feladat későbbre marad. Az előtérből belépett a lakrészbe, és talált egy üveg brandyt, amit a zsebébe dugott. A fejére tette a kezét, és azon töprengett, hogy mi segíthetne még neki, ha visszafelé jön majd a férfival. Már egyedül is elég nehéz volt ideérnie. Gondolkodóba esett, hogy egyáltalán lehetséges-e ez, majd átfutott az agyán, hogy leül, behunyja a szemét, és pihen egy kicsit.

Öntött magának vizet, és néhány másodperc alatt meg is itta. Letette a poharat, és egy konyhakést dugott a zsebébe. Nyitva volt az ajtaja a hálósobának, amelyben az előző este aludt: az ágy bevetve, a végében pedig takaros kupacban heverték a takarók. Elérhetetlen luxust jelentett számára az ágy – ebben a pillanatban nem is akart volna mást. De tudta, mit jelentene az a hóban fekvő embernek, ha lepihenne. Becsukta a hálósoba ajtaját, majd hátul ismét kilépett az éjszakába. Az előző héten gyújtott tűzifa érintetlen halomban állt, és csak itt-ott volt rajta egy kis hó, amit a szél befúj a ponyvatető alá. A szánra nézett, amellyel hazahúzta a fa-

rönköket az erdőből. Masszív darab volt, el kellett bírnia a férfi súlyát. Elhúzta a ház mellett, majd ismét bement.

A falon lévő kakukkos óra hajnal ötöt ütött. Megjelent az öt centiméteres figura, és egy kalapáccsal ötször rácsapott a csengettyűre. Frédi, a testvére, imádta ezt az órát. Csak azért nem verte még szét ezt a hülye szerkezetet, mert olyan örömet okozott neki. Most már nagy becsben tartott mindent, amit a testvére valaha szeretett, vagy amihez csak hozzáért.

– Frédi – mondta, amikor a figura ismét eltűnt az órában. – Ugye látod, hogy mit csinálok? Itt kell lenned velem. Éreznem kell téged magam mellett. Nélküled nem vagyok képes erre.

Hónapok óta nem mondta ki a fiú nevét, nem engedte meg magának. Túl sok volt neki ez az egész. Az volt a legjobb, ha felejt – ha nem vesz tudomást a múlttól, és így korábban tartja a szenvedést. De most szüksége volt Frédire, újra szeretetet kellett éreznie. Próbálta felidézni ezt a régi érzést, megkísérelte elővarázsolni legbelülről, mint amikor értékes vizet nyernek egy sivatagi kútból. Ökölbe szorította a kezét, nagy levegőt vett, és kinyitotta az ajtót.

Már elállt a szél. Olyan mozdulatlan volt a levegő, mint maga a halál. Megmarkolta a szán elejére rögzített kötelet, és elindult a hóban. A lábnyomai még mindig láthatóak voltak, és a következő hóesésig azok is maradnak. Bárki képes követni. Az éjszaka takarója még néhány óráig elrejtí őket, de azután akárki megláthatja, aki reggeli sétára indul. Hogy magyarázná meg, hogy egy magatehetetlen Luftwaffepilótát húz szánkón maga után? Majd akkor foglalkozik ezekkel a hazugságokkal, ha rákényszerül. Ebben a pillanatban csak egyetlen dolog számított: az, hogy egyik lábát a másik elé tegye.

Egész visszaút alatt attól félt, hogy mire visszaér, már meghalt a férfi. Mi van akkor, ha követte a Gestapo? Ha

látták az ejtőernyőjét, csak a viharban nem tudták elkapni? Biztos, hogy most már úton vannak a mezőre. Kegyetlen emlékek törtek rá: kihallgatások, börtöncellák, az őt kihallgató Gestapo-tiszt hideg, szürke szeme. Csak akkor könnyebbült meg, amikor meglátta a mezőt. Minden gondolatát lekötötte, hogy nehogy felfedezzék.

A mező olyan üres volt, mint amikor itt hagyta. Hallgatózott. Nem hallott semmit. Az éj csöndje el akart mondani valamit. A fák mozdulatlanok voltak, a sűrű hóréteg pedig nehéz. Várt két percet, de aztán rájött, hogy csak az idejét fecsérli. Eddig senki sem látta meg, de ez nem marad így, ha hamarosan nem tesz valamit. Kilesett a rejtekéül szolgáló fa mögül, majd elindult a mezőn át, a hóba vájt odúhoz. Látva, hogy a bejárat most már alig néhány centi széles, letérdelt, és kitakarította. A férfi még mindig a hátizsákjából kivett hárlózsákon feküdt, a mellkasa pedig a légzése ütemében mozgott. Továbbra is eszméletlen volt.

– Hahó! – szólította meg. – Ébren van, uram? Hall engem?

A hangja szinte visszhangzott az éjszaka süket csöndjében. A férfi meg se moccant. Lenyúlt, és megbökte a vállát – még mindig semmi. Hamarosan felkel a nap. Ennek most kell megtörténnie. Megfogta az ejtőernyő nejlonszinegeit, majd addig húzta őket, amíg meg nem feszültek a férfi súlyától. Ekkor a hóba taposott, és tolni kezdte a testet. Az lassan elindult felfelé a lejtőn, ki az odúból. Kérve, zihálva rogyott a férfi mellé, a szíve kalapált. Kint volt! Most már csak fel kell tennie a testet a szánra, és elvonszolni a több, mint három kilométerre lévő házhoz. Ez minden.

Lefeküdt a hóba, és a pislákoló csillagokat nézte. Kezdte legyűrni a kimerültség, rettenetesen vágyott arra, hogy alhasson. Semmi sem lenne csodálatosabb, mint behunyni a szemét, és átadni magát az álomnak. Az egész teste fáj: a válla és karja égett attól, hogy kivonszolta a férfit a hóba

vájt odúból. De nem adhatta fel. Ha most megáll, az egyenlő a kudarccal. Azt pedig nem fogadja el! A szán körülbelül százhúsz centi hosszú. A férfi nagyjából száznyolcvan centi magas lehet. Ha nem lenne eltörve a lába, akkor maga mögött húzná, és hagyná, hogy menet közben a havat szántsák a végtagjai. Azt viszont nem engedheti meg, hogy a feje tehetetlenül lógjon a szán végén. A szánt a test mellé húzta. Nincs több esélye. Ha húzni kell a lábát, ám legyen. Talán valahogy el tudja úgy helyezni, hogy kényelmesen feküdjön.

A férfi hátizsákja még mindig a hóba vájt odúban volt, ezért visszament érte. Az alján ott hevert összetekerve a korábban látott kötél. Kivette. Túl hosszú volt, ő viszont hozott magával kést a házból. Hat egyforma, körülbelül fél méteres darabot vágott le belőle. Tudta, hogy beletelik majd néhány percbe a művelet, így kivette az üveget a zsebéből, és lenyúlt, kinyitotta a férfi száját, majd brandyt öntött bele. Ő először visszaköhögte, de miután a lány felemelte a fejét, némi elégedettséggel konstataálta, hogy legalább valamenynyit lenyelt belőle. Ő maga is ivott egy keveset, és az egész gyomrát átjárta a meleg.

Két-három perc alatt összeszedett néhány erősebb, nyolctíz centiméter átmérőjű ágat. A pilóta teste mellé dobta őket, felkészülve a nehéz feladatra. Levette a kesztyűjét. A hideg mintha nekitámadt volna a kezének, de a fájdalomról tudomást sem véve csak arra koncentrált, amit tennie kellett.

Egyik kezét a férfi bal bokájára tette, a másik kezével pedig a nadrágján belül kitapogatta a csontot. A térd alatt néhány centivel tört el. Ideális esetben azonnal a helyére tette volna, amikor megtalálta, de akkor más, sürgősebb dolgokkal kellett foglalkoznia. A férfi arca eltorzult, amikor hozzáért, de ő tovább igazgatta a csontokat a bőre alatt, miközben lassan, erősen húzta a lábfejét. A csont visszament a helyére, ő pedig fogott két ágat, és a levágott kötéldarabokkal a láb

két oldalára kötözte őket. Helyére tette a lábat, és most már nem tud elmozdulni – amíg tart a kötél. Ismét ellenőrizte a kötéldarabokat. Szorosak voltak. Ennél jobbra nem számíthatott. Most pedig ugyanezt kell tennie a férfi jobb lábával. Ismét a nadrágszára alá nyúlt, és kitapogatta a csontot. Ez a törés nem tűnt olyan súlyosnak. Helyére tette a csontot, és a láb két oldalára ágakat kötözött.

Néhány másodpercig mozdulatlanul állt.

– Ki vagy te? – suttogta.

Egy pillanatig várt, mintha a férfi felülhetett volna, hogy válaszoljon. De egy szó sem hagyta el az ajkát, csak az új-fent feltámadó szél jajongott körülöttük. Biztosan legalább hét óra lehet már. Nem maradt vesztegetni való ideje. Hátára vette a férfi hátizsákját, őt pedig kibújtatta az ejtőernyőből, hiszen az elvégezte a feladatát. Nem hagyhatta rajta: beakadhat a földbe. Nehéz. Ennél kevesebbet is végeztek már ki embereket. Még ha nem is keresi a Gestapo, ha valaki itt fent megtalálja az ejtőernyőt, akkor ez kérdéseket szül, melyek elvezetnének hozzá. De azt is megkockáztathatja, hogy magával viszi, hiszen ha elkapják őket, akkor úgysem tudja kimagyarázni a férfit: mindegy, hogy náluk van az ejtőernyő vagy nincs. Amennyire csak tudta, összehajtogatta, majd amikor már kezelhető méretű lett a nejlon, a férfira tette. A maradék, nagyjából hat méternyi kötelet a szán köré hurkolta, így rögzítette a testet, és az ejtőernyőt a mellkason. Szorosra húzta a kötelet, de úgy, hogy a férfi azért még kapjon levegőt. Készen álltak.

Megragadta a szán elejére kötött kötelet, és húzni kezdte. A szán megmozdult a sima havon, és elindultak. Az első pár száz méter viszonylag könnyű volt, mert egy behavazott mezőn át haladtak, de a házhoz vezető leggyorsabb út a fák között és egy befagyott folyón át vezetett. Ez pedig nem fog menni úgy, hogy maga mögött húzza a férfit. Követnie kell az ösvényeket, így viszont nagyobb az esélye, hogy talál-

kozik valakivel. Egy pillanatra elgondolkodott, hogy esetleg kivel futhat össze, és hogy milyen bizalmatlanná tették a náci a németeket. A zsebét még mindig lehúzta a nehéz pisztoly. Elfelejtette kivenni a kabátjából.

Minden könnyű lejtő után egy újabb emelkedővel kellett megbirkóznia, az utazás legvégén pedig még a faházhoz is fel kellett másznia a meredélyen. Akkorra már teljesen el fog gyengülni. Nem állt meg, de az izmai kezdtek feladni a küzdelmet. Érezte, ahogy elhagyja az ereje. Egyre mélyebbeket lélegzett és mind hangosabban zihált. A csupasz bőrére kezdett ráfagyni a verejték. Tudta, hogy ez milyen veszélyes, hogy fagszérülés is lehet belőle, de nem állt meg. Nem állhatott meg. Továbbment, miközben a nap már a látóhatár fölé ért. Nem volt benne öröm, a hajnal nem hozott megnyugvást. Még vagy másfél kilométerre volt a faháztól, de másodpercről másodpercre foszlott szét az éjszaka köpenye.

A léptek hangja szemből hallatszott, bár először nehéz volt eldönteni, hogy pontosan honnan is. Némán állt, a pulzusa hevesen vert. A füle hozzászokott a csendhez, és tisztán hallotta az ösvényen felé közeledő léptek hangját. Hátranézett a szánon fekvő férfira. Nehéz volt eldöntenie, hogy mennyi idejük van, de nem hitte, hogy egy percnél több lenne. Előttük elkanyarodott az ösvény, ami azt jelentette, hogy a közeledő személy csak akkor válik láthatóvá, amikor már túl késő. Lehúzta a szánt a fák mögé. Gallyakkal betakarva igyekezett minél jobban elrejtetni a férfit. De még mindig látni lehetett a nyomaikat az ösvényen: bárki észrevehette, hogy hol álltak meg. A szájához nyomta a kezét, hogy ne lehessen hallani a lélegzetvétélét.

Nagy nehezen eltelt egy perc, és egyre hangosabb lett a zaj. Meglátott egy alakot. Felismerte, és majdnem felnevetett, miközben a fejét csóválta. Herr Berkel volt az, a volt barátja apja. Rögtön tudta, hogy feladná. Daniel a Gestapo tag-

ja volt. Herr Berkelnek semmi sem okozna nagyobb örömet. Körülbelül tizennyolc méterre lehetett, sétabottal a kezében baktatott. Legutoljára évekkal ezelőtt beszélt vele, amikor még Daniellel egy párt alkottak. Mogorva ember volt, híján minden kedvességnek vagy kifinomultságnak. A közelben lakott. Valószínűleg minden reggel kísétált ide.

Nagydarab férfi volt, és már jócskán elmúlt hatvan. A lány a zsebébe nyújt a pisztolyáért. Mit kész megtenni egy emberért, akivel alig néhány órája találkozott, akivel még sosem beszélt? Valószínűleg még az igazi nevét sem tudja. Herr Berkelt látva tisztán megjelentek előtte a démonok, melyek felfalták az országot. A szánon fekvő emberre siklott a tekintete, és érezte, hogy összeszedi minden cseppnyi megmaradt reményét. A férfi már megmentette az életét, ahogy ő is az övét.

Berkel a rejtkehelyüktől körülbelül hat méternyire állt meg az ösvényen. Hátradőlt, megvakarta a derekát, majd elővett a zsebéből egy szál cigarettát. A szájába tette, gyufát gyújtott, és beszívta a füstöt. A rejtkehelyéről épphogy csak ki tudta venni Berkel arcát. A férfi mintha összpontosított volna a szemével, majd újra elindult, bár ezúttal lassabban, és közben végig az ösvényt bámulta. Jobbra-balra nézett, alig néhány méterre a rejtkehelyüktől. Berkel megállt, és ekkor majdnem az ő szíve is. Az ujjja a ravaszra fonódott. Készen állt. Felkészült arra, hogy fegyvert fogjon valakire, akit egész életében ismert – hogy megvédjen valakit, akire alig néhány órával korábban bukkant rá. Hová rejtené el a holttestet? Valamit tennie kell, hogy erre ne kerüljön sor. Herr Berkel megcsóválta a fejét, és ismét elindult az ösvényen. Elment a rejtkehelyük mellett, és továbbment, látszólag tudomást sem véve a jelenlétükről.

A lány várt még öt percet, és csak azután dugta ki a fejét az ösvényre. Könnyek gyűltek a szemében, ahogy szétáradt benne a feszültség. Megragadta a szánra kötött kötelet, és

sajgó karjával valahogy visszavonszolta a testet az ösvényre. A szikrázó, kék égen fényesen ragyogott a nap, megvilágítva az előző este esett hó szépségét. A fehér takaró érintetlen volt, leszámítva Herr Berkel nyomát. Ismét elkezdte húzni a férfit, és a gondolatait újfent csak az töltötte ki, hogy élve juttassa el a faházba.

Mások nem sétáltak arrafelé aznap reggel. Elengedte a pisztolyt a zsebében, és azzal a kezével is a szánt húzta. Minden gondolata tovatűnt, csak az járt a fejében, hogy vissza kell érnie a faházhoz. Most semmi más nem számított. A világ csak ezért létezett. Egyik fájdalmas lépés követte a másikat, amíg meg nem látta az utolsó dombot. Eddig csak egyszer pihent, kényszerűségből, amikor Herr Berkel a közelében járt, de most leült, hogy lélegzethez jusson az utolsó erőpróba előtt. Eddig már eljutott. Már csak egy domb maradt, a tetején álló ház pedig élelemmel, vízzel, fájdalomcsillapítóval kecsgettetett, és ami még ennél is fontosabb: alvással.

A férfira nézett.

– Már majdnem otthon vagyok. Nincs sok hátra.

A lábizma kis híján megadta magát, de a fájdalmat és a gyengeséget legyőzve felállt, kihúzta magát, majd megragadta a szánra kötött kötelet. Húzta-vonta, megizzadt, de végül odaért a házhoz.

Levegőért kapkodott, amikor az ajtóra tette a kezét, és benyomta. Bevonszolta a szánt, havat és sarat hagyva maga után, amit később majd fel kell takarítania.

A férfi itt volt, bent a házban! Úgy érezte, mintha csoda történt volna. Behúzta a nappaliba, és az előző estéről maradt, izzó fadarabok előtt hagyta. Épp annyi fája volt még bent, hogy ismét megrakja a kandallót, és néhány perccel később be is gyújtott. Alig bírta lehámozni magáról a kabátját, és a sapkáját. A konyhába ment, majd több pohár vizet is megivott, és csak ezután nézte meg a férfit. Az ajkához

emelte a poharat, és vizet csurgatott a szájába. Sikerült valamennyit lenyelnie. Az idegen koszos volt, bűzlött és két lába is eltört, de élt – és egyelőre ez elég is volt. A tűz előtt hagyta: bár eszméletlen volt, de nem fenyegette veszély. Ezután bement a hálóba, levetkőzött, és amint az arcához ért a párna, rögtön elaludt.

3.

FEJEZET

Óraketyegés. A kongatások. Amikor a férfi kinyitotta a szemét, tocsogott a mocskos izzadságban, és érezte, hogy egy fadarabhoz van kötve. A fülei között kavargó köd leülepedett, és beletelt néhány másodpercbe, mire eszébe jutott, hogy ki is ő, és egyáltalán miért van itt. A lábából áradó fájdalom szétsugárzott a testében. Ugyan bírta a fájdalmat, de ez most már több volt a soknál: körbenézett a helyiségben, és a menekülés lehetőségét kutatta. Néhány méterre a kandallóban vörösen izzottak a pislákoló tüzet tápláló fadarabok. Egyedül volt. Elfogták? Akkor nem számíthat kegyelemre. Hol vannak?

Ködös tudatából felrémllett a családja. Az apja, az anyja és a felesége – vagyis most már csak a volt felesége. Néhány másodpercig az újdonság erejével hatott rá a válásuk homályos emléke. Ezután eszébe jutott a volt felesége levele, és látta magát, ahogyan az alapkiképzése alatt, a vaságyán ülve olvassa. Jelenetek villantak fel a múltjából, majd ismét elnyelte őket a mélység. Próbált felidézni valamit a jelennel kapcsolatban: valamit arról, hogy hol van most. A kezek a testén, az, ahogy vonszolják: mindennek csak a lényegét sikerült visszaidéznie, nem volt olyan emléke, ami fogódzót

jelentett volna. Mintha képes lett volna érezni a pillanatot – talán még meg is tudta volna szagolni és érinteni. De nem látta maga előtt. Megpróbált felemelkedni a faszerkezetről – bármi is volt az –, de hiába próbálkozott, ismét visszazuhant rá. A szemhéja ólomsúlyú volt. Épp csak körbe tudott pillantani, majd újra lecsukódott a szeme, és ismét megadta magát a könnyöretes álomnak.